

25 let od bombardování Jugoslávie: Blairův tajný plán invaze na svržení Miloševiče odhalen

- editor007 | 31. března 2024

SVĚT: Před necelým týdnem to bylo právě čtvrt století, co začalo bombardování civilních cílů v Srbsku. Tehdy k tomu došlo i za asistence naší vlády, která povolila přelety letadel NATO, tedy útočného paktu, jehož jsme byli novým členem.

Mezitím se dostávají na povrch dosud utajované informace, které odhalují pozadí těchto zločinných útoků. Asi nikoho neudiví, že jedním z hlavních iniciátorů byl Tony Blair, který se aktuálně velmi aktivně vrací do politiky – a dokonce se o něm hovoří i jako o nástupci Klause Schwaba ve vedení WEF.

Přísně tajné dokumenty, které viděl The Grayzone, odhalují, že Tony Blair vyzval k útokům na civilní cíle v Jugoslávii dny předtím, než na ně zaútočilo NATO.

Zatímco britská armáda uznala, že útok NATO na Hotel Jugoslávie by měl za následek „nějaké civilní oběti,“ trvala na tom, že tyto oběti „stojí za to.“

Odtajněné soubory britského ministerstva obrany (MOD), odhalují, že úředníci v Londýně se spikli, aby zapletli americké vojáky do tajného spiknutí zaměřeného na okupaci Jugoslávie a svržení prezidenta Slobodana Miloševiče během války NATO proti této zemi v roce 1999.

Ačkoli bláznivý plán nebyl nikdy uskutečněn, detaily spiknutí přesně ukazují, jak britští představitelé v nadcházejících letech úspěšně proměnili Washington v nástroj tupé síly jejich poraženého impéria.

24. března jsme si připomněli 25. výročí operace Allied Force, 78denní bombardovací kampaně NATO proti Jugoslávii.

Válka, která je v západním mainstreamu stále uctívána jako úspěšná „humanitární intervence,“ která měla zabránit údajné hrozbě „genocidy“ proti albánskému obyvatelstvu Kosova, byla ve skutečnosti svévolně destruktivním, nezákonným útokem na suverénní zemi založeným na lžích a kruté propagandě.

Ve skutečnosti byl Bělehrad zapojen do protipovstalecké bitvy proti Kosovské osvobozené armádě (UÇK), podporované CIA-MI6, extremistické skupině napojené na al-Káidu.

UÇK, která se sama financovala prostřednictvím obchodu s drogami a odebíráním a prodejem orgánů, se výslovně snažila maximalizovat civilní oběti, aby dosáhla západní intervence.

V květnu 2000 dospěl britský parlamentní výbor k závěru, že k jakémukoli údajnému zneužívání albánských občanů jugoslávskými úřady došlo až poté, co začalo bombardování NATO, a zjistil, že intervence aliance ve skutečnosti povzbudila Bělehrad, aby na UCK zaútočil.

Mezitím, v září 2001, soud OSN v Prištině shledal, že akce Bělehradu v Kosovu nebyly zaměřeny na genocidu ani nezamýšlely být genocidní.

Tyto nálezy jsou dnes většinou přehlíženy. Únorové vyšetřování Politico o poválečném plenění

Kosova Západem stručně tvrdilo, že NATO intervenovalo v Jugoslávii, „aby zabránilo schylující se genocidě na etnickém albánském obyvatelstvu.“

Zapomnělo se také na to, jak blízko byly vedoucí státy NATO invazi do Bělehradu toho chaotického jara.

Britské návrhy na americkou invazi do Jugoslávie

29. dubna 1999 vstoupilo bombardování Jugoslávie NATO do pátého týdne. Toho dne Richard Hatfield, tehdejší politický ředitel britského ministerstva obrany, zaslal londýnskému vojenskému, bezpečnostnímu a zpravodajskému aparátu „Diskusní dokument skupiny pro strategické plánování o možnostech pro pozemní síly v Kosovu.“

V dokumentu označeném „Secret – UK eyes only“ vyzval Hatfield k okamžitému rozhodnutí o tom, zda by se měla uskutečnit formální invaze do Jugoslávie:

„Pokud chceme ovlivnit americké přemýšlení o možnostech pozemních sil, musíme k nim ten papír dostat velmi rychle... Naše plánování je před USA, dalšími spojenci a ústředím NATO....

Tento týden by mohlo dojít k prvním úvahám o variantách pro pozemní jednotky. Náš příspěvek by mohl mít významný vliv na jejich závěry. Náčelníci štábu se proto shodli, že bychom měli informace co nejrychleji sdílet soukromě (vojenskými a politickými kanály) s USA.“

Podle Hatfielda musí Londýn ve Washingtonu „překonat velkou nechuť a skepticismus“ ohledně formální pozemní invaze, takže „musíme učinit rozhodnutí rychle, pokud máme zahájit operaci před zimou.“

Zřejmě v Londýně jeden pevný plán měli, neboť akce vykryštovala. Zároveň bylo důležité „objasnit“ tehdejšímu premiérovi Tonymu Blairovi, že „ačkoli můžeme ovlivnit plánování případné pozemní kampaně, nemůžeme očekávat, že USA nebo NATO jednoduše nebo bezpodmínečně přijmou britské názory.“

Proto byl v zásadě brzký souhlas s pozemní kampaní považován za „důležitější než podrobnosti,“ uvádí dokument. Jinými slovy, závazek USA poskytnout pozemní jednotky měl přednost před všemi zásadními technickými otázkami.

Blairova fantazie o invazi byla koneckonců založena výhradně na tom, že by Washington poslal statisíce amerických vojáků do Jugoslávie. Na druhou stranu Londýn by vyslal pouze 50 000 vojáků – nejvíce, co měla britská armáda v té době k dispozici. Tento rozpor byl pravděpodobně hlavní příčinou americké neochoty a skepse.

Londýn proto vypracoval čtyři různé scénáře války. To zahrnovalo invazi samotného Kosova a „osvobození“ provincie z područí Bělehradu. Tato možnost by omezila „rozlití do jiných oblastí Srbska“ a zároveň by zaručila „žádnou trvalou vojenskou přítomnost v jiných částech země.“

Další návrh, nazvaný „širší odpor,“ počítal s plnou invazí NATO do Jugoslávie s cílem „porazit srbské síly a v případě potřeby svrhnout Miloševiče.“ V reakci předpověděli „organizovaný srbský odpor“ na všech úrovních.

Dalším důvodem americké „neochoty a skepse“ byla nepochybně skutečnost, že všechny země sousedící s Jugoslávií – dokonce i členové NATO a kandidátské země – buď odmítly, nebo se od nich očekávalo, že jejich území odmítnou využít k pozemní invazi.

Například dva londýnské válečné návrhy závisely v podstatě na souhlasu Řecka s využíváním jeho přístavních zařízení a vzdušného prostoru. Bez souhlasu Řecka by NATO nemělo jinou možnost, než zahájit širší protioperaci z Maďarska, Rumunska a/nebo Bulharska, což by bylo politicky ještě obtížnější.

Dlouhotrvající přátelské vztahy mezi Aténami a Bělehradem v kombinaci s hlubokými historickými a kulturními vazbami prakticky vylučovaly, že by jeden z těchto plánů byl závislý na Řecku. Invaze přes posledně jmenované země na druhé straně znamenala, že by nebylo možné omezit rozsah války se Srbskem.

Mezitím Albánie, která podporovala UCK a sloužila jako efektivní velitelství NATO během bombardování Jugoslávie, a Makedonie, kde již stavy jednotek NATO způsobovaly problémy, se obávala, že se v „srbské odvetě“ v jakémkoli konfliktu stane oficiálním účastníkem války.

Blair vyzývá ke „koalici ochotných“

Navzdory zjevné nepraktičnosti pozemní invaze byli britští představitelé – zejména Blair – odhodláni pokročit v Jugoslávii.

Jejich bombardovací kampaň selhala. Stíhačky NATO, omezené ve vzdušném prostoru, neúnavně bombardovaly srbskou občanskou, vládní a průmyslovou infrastrukturu, zabily přes tisíc nevinných lidí – včetně dětí – a násilně narušily každodenní životy milionů lidí.

Jugoslávské síly však obratně používaly návnady, aby odvrátily pozornost vojenské aliance a utajily své operace proti UCK pomocí nepříznivých povětrnostních podmínek a podvodných manévřů.

Vojenští aparátčící NATO, jejich političtí stoupenci a média na veřejnosti oslavovali svůj ohromný úspěch a nevyhnutelné vítězství na bitevním poli.

Odtajněné spisy však ukazují, že úředníci ministerstva obrany strávili většinu času bédováním nad tím, že jejich bomby nedokázaly zastrašit Miloševiće nebo zabránit válce jugoslávské armády proti UCK. Bělehradské ozbrojené síly „velmi úspěšně“ oklamaly NATO tím, že široce využívaly kamufláže, falešné cíle, úkryty a bunkry.

Britští představitelé opakovaně vyjadřovali obavy, že by jugoslávská armáda mohla skutečně uspět v úplném vytlačení UCK z Kosova, což by Miloševičovi umožnilo vyhlásit vítězství a diktovat mírové podmínky NATO. Blair byl údajně rozhodnutý takovou nabídku odmítnout.

Bylo také zřejmé, že bombardování NATO přimělo občany k podpoře svého vůdce. Jak připustily jedny noviny, nálety aliance na jugoslávské ministerstvo vnitra občanům Bělehradu ukázaly, jak je jejich město zranitelné, ale nedosáhly ničeho jiného.

„Srbové, kteří byli varováni seznamem cílů zveřejněným o týden dříve na webu CNN, již budovu opustili. „Kosovo bylo vyhlazeno za méně než týden a Spojené státy možná ustoupí, protože náklady a nebezpečí eskalace budou jasné,“ uvedl dopis ze 4. dubna.

Následující den poslal Blair osobní „poznámku pro záznam“ vysokým představitelům britské vlády, zpravodajských služeb a armády. Kritizoval nedostatek „ráznosti“ v bombardovací kampani a naznačil, že britská veřejnost nemá důvěru v to, že víme, co máme dělat a uzavřel: „Zdá se, že

nevíme, co máme dělat.“

Blair poté navrhl vytvoření „koalice ochotných“, která by čelila odporu vůči eskalaci v rámci NATO a dotáhla věc do konce. Ve zjevném záchvatu krvežíznivosti přistoupil předseda vlády k sérii požadavků:

„Musíme posílit cíle. Základem jsou média a komunikace. Útok na ropu, infrastrukturu, všechny věci, které jsou pro Miloševiče důležité, je jasně oprávněný.“

„Co nám v tom brání?“ zařval Blair. „Nepochybuji, že směřujeme k situaci, kdy naším cílem bude odstranění Miloševiče. To teď neřekneme, ale autonomie Kosova v rámci Srbska se stává absurdní. A je jasné, že Miloševič bude ohrožovat stabilitu regionu, dokud zůstane.“

Ministerstvo obrany poté rozeslalo memorandum o „cílech“ vyžadujících „okamžitou pozornost“, ve kterém uvedlo, že Londýn nabídl USA tři klíčové cíle, které byly identifikovány MI6: ikonický bělehradský hotel Jugoslávie, bunkr z období studené války a hlavní pošta jugoslávské metropole.

Zatímco nóta uznala, že útok na Hotel Jugoslávie by měl za následek „nějaké civilní oběti“, trvala na tom, že jejich životy „by stály za tu cenu.“

NATO pak 7. a 8. května 1999 zaútočilo na Hotel Jugoslávie, poškodilo jeho bary, butiky a jídelny a zabilo muže, který tam hledal úkryt.

The Washington Post okamžitě odůvodnil útok tvrzením, že mohl být zaměřen na nechvalně známého srbského polovojenského vůdce, který údajně vlastnil kasino sídlící v hotelu. Když se ho noviny zeptaly, zda vzal bombardování osobně, bojovník známý jako „Arkan“ odpověděl:

„Když zaútočí na civilisty, беру to osobně. S tomahawky nemůžete změnit myšlení lidí. Když mě chtějí dát k soudu, proč mě chtějí zabít? Pokud chtějí dostat Arkana, měli by poslat pozemní jednotky, abych viděl jejich tváře. Chci zemřít ve spravedlivém boji. Bill Clinton je v hlubokých sračkách. Bombarduje všechno, co se dá. Říká „Bůh žehnej Americe“ a zbytek světa zemře.“

Bombardování NATO vyvolává obavy Číňanů a Ruska

V dubnu toho roku NATO na Blairův osobní rozkaz bombardovalo bělehradské sídlo jugoslávské televizní stanice RTS, aby zaútočilo na „média“. Útok zabil 16 novinářů a zranil 16 dalších, mnoho z nich zůstalo několik dní uvězněno pod troskami.

Premiér osobně obhajoval zločinný útok a tvrdil, že vysílací stanice byla klíčovou součástí Miloševičova diktatorního a mocenského aparátu.

Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii financovaný NATO později vyšetřoval bombardování RTS. Dospěl k závěru, že ačkoliv zařízení nebylo vojenským cílem, akce byla zaměřena na narušení komunikační sítě Bělehradu, a proto byla zákonná.

Amnesty International označila verdikt za justiční omyl. Tehdejší generál NATO Wesley Clark, který na bombardování dohlížel, připustil, že se očekávalo, že útok naruší vysílání RTS jen na krátkou dobu. Ve skutečnosti byla RTS zpět ve vysílání po pouhých třech hodinách.

Útok na RTS byl jedním z několika strašných válečných zločinů spáchaných NATO zcela beztrestně

během kampaně v Jugoslávii. Oficiálně bylo během 78denního náletu zničeno pouze 14 jugoslávských tanků, zatímco 372 průmyslových zařízení bylo zničeno a statisíce lidí zůstaly bez práce.

Vojenská aliance údajně přijala pokyny od amerických společností, včetně Philip Morris, o tom, na co zaútočit. Záměrné ničení chemických závodů kontaminovalo půdu, vzduch a vodu na celém Balkáně více než 100 toxickými látkami.

Není náhodou, že Srbsko je nyní světovým lídrem ve výskytu rakoviny.

První noc byl bombardován hotel Jugoslávie, NATO provedlo simultánní útok na pekingskou ambasádu v Bělehradě, zabilo tři novináře a zranilo desítky lidí, kteří na ambasádě pobývali, stejně jako pobouřené čínské a srbské občany.

NATO uvedlo, že to byla pouze nehoda způsobená nesprávnými údaji o zaměřování CIA. Přestože odtajněné složky ministerstva obrany neobsahují žádnou zmínku o tomto mezinárodně vysoce kontroverzním incidentu, zmiňují vážné čínské obavy z rozsáhlé kampaně. Konkrétně, že by to vytvořilo precedens pro intervence v jiných zemích.

Britští představitelé se pokusili tyto obavy rozptýlit nejen v Pekingu, ale také v Moskvě. Tehdejší ruský premiér Jevgenij Primakov se dozvěděl, že NATO zahájilo svou kampaň proti Jugoslávii, když byl doslova ve vzduchu, na cestě na oficiální setkání ve Spojených státech.

Okamžitě nařídil pilotovi, aby se vrátil do Ruska. Přes jeho protesty se pak Kreml pokusil přinutit Miloševiče, aby ukončil nepřátelské akce v Kosovu diplomatickou cestou.

Když bylo jasné, že Rusko na jeho straně nezasáhne, Miloševič ustoupil a zavázal se 3. června 1999 stáhnout všechny jugoslávské síly z Kosova. Na oplátku provincii obsadilo NATO.

Ve stejném měsíci se v depeši z britského velvyslanectví v Moskvě uvádí, že bombardování bylo lokálně široce vnímáno jako rána pro Radu bezpečnosti OSN a ohrožení ruských zájmů, protože vytvořilo nepřijatelný precedens pro akci mimo oblast, s tím, že v případě potřeby lze obejít výrok Rady:

„Moskevské ministerstvo obrany využilo síly NATO, aby argumentovalo, že nová ruská vojenská doktrína by měla brát potenciální hrozbu NATO vážněji, se vším, co to obnáší, pokud jde o úroveň sil, zadávání zakázek a budoucnost.

Postoj Spojeného království k použití síly nezůstal bez povšimnutí...Kosovská kampaň zde posílila vnímání rozšiřujícího se NATO jako mocného nástroje pro prosazování americké vůle v Evropě.“

Blair údajně odešel od zničení Jugoslávie s nově nabytým sebevědomím. Podle zkušeného britského novináře Andrewa Marra premiér uznal, „že se pokusil příliš zjevně zaslepit Clintonovou v otázce Kosova“ a dospěl k závěru, že „američtí prezidenti musí jednat taktně, aby dosáhli požadovaných výsledků.“

Blair se také naučil vypořádat se s vydáváním rozkazů, které stojí mnoho životů. Zvládání kolapsu Jugoslávie ho také přesvědčilo o jeho schopnosti vést válku a podstupovat velká rizika.

Právě tento arogantní postoj přivedl Blaira do bažiny Iráku a dalších intervencí, které způsobily zmatek po celém světě.

Blair naplňuje „britský osud“

Když byla jugoslávská armáda plně stažena z Kosova, provincie začala připomínat poválečné Německo, rozdělené na západní okupační zóny. Jak zpráva OBSE z listopadu 1999 podrobně dokumentuje, okamžitá genocida začala.

Bojovníci UÇK nejenže likvidovali kosovské romské a srbské obyvatelstvo, ale také vyhnali své albánské politické a kriminální rivaly zastrašováním, mučením a vraždami – to vše pod bedlivým dohledem „mírových jednotek“ NATO a OSN.

The Independent ten měsíc uvedl, že poválečná kampaň „vraždy a únosů“ UCK v Kosovu okupovaném NATO – oficiálně popisovaná jako snaha udržet „veřejnou bezpečnost a pořádek“ – snížila srbskou populaci Prištiny ze 40 000 na pouhých 400 obyvatel.

Místní evropský aktivista za lidská práva řekl novinám, že za posledních šest měsíců byl každý Srb, kterého znal, zastrašován – slovně na ulici, po telefonu atd. UCK byla otevřeně napojena na al-Káidu.

V prosinci 2010 britský „mírotvorce“ umístěný v Kosovu v té době přisoudil současný status Prištiny jako zbídačeného, zkorumpovaného a etnicky polarizovaného zapadákov.

Vzpomněl si, jak pod jeho dohledem Londýn opakovaně povzbuzoval UCK, aby se zapojila do větší brutality. Kdykoli zajal na ulicích bojovníky teroristické skupiny, těžce ozbrojené a zaujaté vraždou a zastrašováním, jeho nadřízení je nařídili propustit:

„Byl jsem svědkem nepokojů UCK jako vítězného davu usilujícího o pomstu,“ vysvětlil a dodal, že „systematické vraždy Srbů, často zastřelených před jejich rodinami, byly běžné. Vyděsili obyvatele srbských paneláků, mnoho Srbů uprchlo,“ řekl bývalý voják.

„Blairova vláda chtěla morální zjednodušení. Srbové byli ‚zlí hoši‘, takže kosovští Albánci museli být ‚dobří‘... Prostituce, obchod s drogami a obchod s lidmi se zvýšil, když UCK získala Prištinu.“

Bojovníci UCK však byli chráněni před stíháním ze strany ICTY za jejich nesčetné hrůzné zločiny přímým rozhodnutím NATO. Teprve dnes je občas spravedlnosti vykonáváno zadost. Avšak jen vágně a s téměř úplnou západní lhostejností.

V mnoha případech američtí politici nadále opěvují brutální vůdce UCK. V roce 2010 tehdejší viceprezident Joe Biden označoval později obžalovaného válečného zločince Hashima Thaciho jako „George Washingtona“ z Prištiny. Thaciho autobiografie z roku 2018 hrdě nese na rukávu propagační citáty současného obyvatele Oválné pracovny.

Od roku 1945 se britští představitelé primárně zabývali udržením globální dominance většího, bohatšího a mocnějšího impéria USA a tajně ho řídili směrem, který chtěli. Málokdy je tato zlověstná mise formulována tak otevřeně jako ve zde prezentovaných dokumentech.

Zatímco Blairovo snění o „svržení“ Miloševiče americkou silou zůstalo nenaplněné, katastrofální „Globální válka proti terorismu“ ve Washingtonu po 11. září 2001 byla výslovně inspirována Brity.

Nedlouho poté, co letadla toho osudného dne narazila do Světového obchodního centra, poslal Blair do Bílého domu bustu Winstona Churchilla, která připomněla slavný projev válečného vůdce v prosinci 1941 ke Kongresu u příležitosti vstupu Washingtonu do druhé světové války.

Zároveň britský premiér zaslal soukromý dopis prezidentu Georgi W. Bushovi, ve kterém ho vyzval, aby využil „maximální“ globální sympatie, které vyvolalo 11. září, k vojenské intervenci v celé západní Asii. Tato vlna válečného štvání byla patrná již v Blairově volební kampani v roce 1997:

„Století po století bylo osudem Británie vést jiné národy. To by neměl být osud, který je součástí naší historie. Mělo by to být součástí naší budoucnosti... Jsme vůdcem národů, nebo nejsme nic.“

Brity vedená globální Pax Americana byla vytvořena před 25 lety v Jugoslávii, v ohnivém křtu náletů a propagandy zvěstev, která následně přinesla smrt, zkázu a bídu celému globálnímu Jihu.

Dnes se nespočetné miliony lidí po celém světě potýkají s bolestným dědictvím Blairova odhodlání naplnit londýnský „osud.“

Zpracoval: Slovanka/Necenzurovaná Pravda

[ZDROJ](#)